

Woord vooraf van de schrijver

De inspiratie voor dit boek komt onder andere voort uit persoonlijke ervaringen. Maar ik wil zeker niet voorbijgaan aan het feit dat God het op mijn hart heeft gelegd om dit boek over vaderschap te schrijven. Over dit onderwerp zijn al veel boeken geschreven, maar ik geloof en bid dat mijn verhaal mensen zal raken. Dat het zal helpen herstel te vinden, wanneer jij strijdt met jouw identiteit in God. Dat je God mag (leren) kennen als de Vader die Hij daadwerkelijk is. Een liefdevolle en genadige Vader die zich laat vinden!

Op mijn tweeënveertigste kwam ik erachter dat ik was verwekt door een anonieme zaaddonor. Dat is in één zin mijn verhaal... Jouw verhaal kan compleet anders zijn. De oorzaak van het ontbreken van een vaderfiguur is niet zo belangrijk, maar de gevolgen daarvan, die mensen met zich meedragen, zijn wél belangrijk. En ze komen veel meer overeen dan men zou verwachten. Gelukkig hebben wij een geweldige, liefdevolle God, Die gebroken harten wil herstellen en de vaderrol wil vervullen.

Ik ben God dankbaar voor de mensen die hun verhaal met mij hebben gedeeld, voor de mensen die Hij op mijn pad heeft gebracht tijdens het schrijven van dit boek. Daar zie ik absoluut de leiding van de Heilige Geest in. Verder is het belangrijk om te vermelden dat ik, ondanks alles, diep respect en veel liefde heb

GOD, MIJN VADER

voor mijn ouders en dat wat ik in dit boek schrijf geen verwijt of veroordeling is.

Mijn hoop is, dat iedereen die op wat voor manier dan ook worstelt met het vaderbeeld van God, herstel mag vinden. Dat wonden, die door het leven zijn geslagen, mogen helen.

Arian de Wit

Voorwoord

Gerald Troost

Het leven kan soms knap ingewikkeld zijn. Door toenemende verantwoordelijkheden en prestatiedruk zijn we genoodzaakt om op verschillende borden te schaken. En doordat gebrokenheid gemakkelijk in onze relaties sluipt, voelen we ons soms vervreemd van onszelf en van elkaar. Dit kan al in onze prille jeugd beginnen. Ik geloof dat heel veel emotionele en geestelijke problemen zijn terug te voeren op mensen die zich vervreemd voelen van God en hun biologische vader. Verweesde mannen en vrouwen die het moeilijk vinden om contact te maken met hun echtgenoot, en hun kinderen, en het moeilijk vinden om zichzelf te accepteren. Er zijn op dit moment miljoenen mannen en vrouwen die worden gekweld door eenzaamheid, omdat hun aardse vader hen heeft verlaten. Er is een gat in hun hart dat onmogelijk kan worden opgevuld door plannen, projecten of prestaties.

In dit bijzondere boek van Arian de Wit neemt hij de lezer mee in zijn eigen proces. Een indrukwekkend en kwetsbaar verhaal over zijn eigen zoektocht. Arian neemt je niet alleen mee in zijn eigen verhaal, maar ook in het grote verhaal van God. Een God die zich in de Bijbel presenteert als een goede Vader. Een Vader die op zoek is naar verloren zonen en dochters. Een Vader die je in Zijn huis wil verwelkomen.

GOD, MIJN VADER

Ik kan je dit boek van harte aanbevelen. Het zal je helpen om tot rust te komen en je bestemming te vinden!

Gerald Troost
(zanger, auteur en spreker)

Voorwoord

Franklin Maduro

Als het vierde kind in een gezin van acht kinderen heb ik de liefde van mijn biologische vader van jongs af aan meegekregen. En als vader van twee zonen heb ik deze liefde weer doorgegeven aan mijn eigen kinderen. Ik heb echter de worsteling gezien van veel kinderen die zonder hun biologische vader zijn opgegroeid; eerst tijdens mijn schoolperiode en later als manager bedrijfsvoering bij een koepelorganisatie en als voorganger van een evangelische gemeente. Vaak had dit opgroeien zonder biologische vader een negatieve uitwerking op deze kinderen.

Toen ik op zestienjarige leeftijd tot geloof kwam, had ik vanwege mijn opvoeding een positief beeld van God als Vader. Als voorganger zie ik velen worstelen met God, doordat hun vaderbeeld is vertroebeld door de verkeerde ervaringen die ze hebben gehad met hun eigen vader. Met de kennis hierover mocht ik mensen helpen om zichzelf beter te leren begrijpen en ik mocht hen vertellen dat God een Vader voor hen wil zijn, maar dan zoals een echte vader behoort te zijn.

In 1998 heb ik de auteur van dit boek leren kennen. Door de jaren heen waren er worstelingen, waarvan de oorsprong niet helder was. Nu hij heeft ontdekt wat zijn eigen oorsprong is, zijn de puzzelstukjes op hun plaats gevallen. Hoe groot is dan het verschil tussen, enerzijds de achtergrond van de auteur, en ander-

zijds mijn eigen achtergrond. De auteur is geboren uit kunstmatige inseminatie en niet opgegroeid met zijn biologische vader; ikzelf ben opgegroeid met een zorgzame vader die ervoor heeft gezorgd dat ik kon studeren en de persoon kon worden die ik ben geworden. Een groter contrast is niet voor te stellen. Toch is er iets wat ons bindt, namelijk, dat wij beiden God hebben mogen leren kennen als een liefhebbende Vader. Zoals de Bijbel het zo mooi zegt in Johannes 1:12: *‘Wie hem wel ontvingen en in zijn naam geloven, heeft hij het voorrecht gegeven om kinderen van God te worden.’* En in 1 Kronieken 17:13 staat: *‘Ik zal een vader voor hem zijn en hij voor mij een zoon, en ik zal hem nooit mijn gunst ontnemen zoals je voorganger.’*

Na de ontdekking door de auteur dat de man met wie hij opgroeide niet zijn biologische vader is, is het voor mij een ontzettend groot wonder om te zien dat hij niet gebroken is, maar juist kracht heeft geput uit zijn relatie met God, die hij heeft leren kennen als een echte Vader, om dit boek te schrijven waarin hij zijn ervaringen met jou deelt. Ik kan niet anders dan mijn enorme waardering uitspreken voor de genade Gods die werkzaam is in zijn hart en hem de kracht heeft gegeven om dit verhaal op schrift te stellen ter ondersteuning en hulp voor anderen in dezelfde situatie.

Ik wens de auteur en allen die hebben geholpen om dit boek mogelijk te maken veel zegen en kracht toe.

Franklin Maduro
(voorganger)

1

Een schreeuw om hulp

Mijn jonge jaren verliepen eigenlijk vrij normaal. Ik had een vader, een moeder en een jongere broer. Mijn moeder deed het huishouden en mijn vader werkte op een laboratorium in Leiden en verzorgde daar de dieren. Ik kan niet zeggen dat ik een slechte jeugd heb gehad, of een jeugd die heel anders was dan bij anderen. Wel scheidden mijn ouders toen ik een jaar of twaalf was, maar ik zal dat nooit de schuld geven van de keuzes die ik later in mijn tienerjaren heb gemaakt.

Ik weet niet veel meer van het moment dat mijn ouders definitief gingen scheiden. Ik kan me wel herinneren dat ze voor die tijd vaak ruzie hadden, bijvoorbeeld over het feit dat mijn vader vaak weg was: hij hield van voetbal, was scheidsrechter en was daar eigenlijk continu mee bezig. Zijn sport was alles voor hem. Ik weet ook nog dat ik als kind op de rand van mijn bed zat en dat mijn moeder bij mij kwam. Dat moment kan ik mij nog heel helder voor de geest halen. Ik stelde haar de vraag wanneer ze nu eindelijk eens gingen scheiden. Als kind voelde ik de spanning in huis en had ik een diep besef dat dit zou gaan leiden tot een breuk. Hoe ik erbij kwam om die vraag te stellen? Geen idee, maar ik zie mezelf nog zitten als kleine jongen op de rand van het bed. Alsof ik er als een buitenstaander naar kijk.

Wat ik nog wel weet van toen de scheiding enige tijd later daadwerkelijk plaatsvond, was dat mijn vader tegen me zei dat ik, nu

hij wegging, de man in huis was. Wat hij precies bedoelde, begreep ik niet zo goed. Ik weet wel dat ik toen dacht dat ik nooit meer een vaderfiguur zou accepteren. Ik kan niet zeggen dat ik boos of teleurgesteld was. Deze gevoelens zal ik ongetwijfeld hebben gehad, maar ik denk dat ik ze heb weggestopt. Het was niet anders, zo dacht ik, en we moesten door. We zouden er het beste van maken.

Mijn broer en ik zagen mijn vader af en toe nog wel, bijvoorbeeld als we op zijn werk langsgingen of als we bleven slapen in zijn nieuwe huis, waar hij met zijn nieuwe vriendin woonde. Het was altijd best leuk. We haalden voor het avondeten meestal iets bij de snackbar, of bij de Chinees uit de wijk, en in de ochtend kregen we altijd een lekker ontbijtje. Ook al waren mijn ouders niet meer samen, er was altijd ruimte om elkaar te blijven zien. Aan een andere vader had ik daarom ook totaal geen behoefte, ook niet toen mijn moeder een vriend kreeg. Ik ging als tiener mijn eigen weg en had moeite met autoriteit en leiderschap. Ik bepaalde zelf mijn leven. Daar had ik geen vader en zeker geen God voor nodig.

Op de basisschool was ik niet echt een populaire jongen, maar ik kreeg al snel door, dat als ik een grote mond opzette of rare streken uithaalde, ik meer aandacht en aanzien kreeg. Toen ik naar de middelbare school ging, had ik inmiddels al heel wat trucjes geleerd. Ik stond bekend als de jongen die van alles uitspookte. Als mensen zeiden dat ik iets niet durfde, dan deed ik het juist. Het was dan een kwestie van minuten voordat ik het deed. Ik was de jongen die voor een weddenschap het glas water leegdronk waarin de hele klas tijdens de tekenles zijn kwasten had uitgespoeld. Ik was de jongen die met een hanenkam op school verscheen of de brandslang opende tijdens de praktijkles

in het bakkerslokaal. Ik was ook de jongen die met drugs experimenteerde en wist waar je het kon halen.

De vriendengroep die ik om mij heen had verzameld, was een clubje van uitersten. Het waren jongens van school, maar ook vrienden van vrienden. We bezochten met elkaar discotheken en bars. Hoe jong ik ook was, ik was altijd bezig met experimenteren en het opzoeken van grenzen. Mijn eerste biertje en mijn eerste sigaret nam ik al op zeer jonge leeftijd en het hielp niet dat ik een vriend had bij wie het thuis heel normaal was dat er hasj en wiet werd gerookt. We waren daar met een clubje jongens vaak te vinden. Ik verlegde mijn grenzen steeds opnieuw; ik wilde alles uitproberen! Het begon met een biertje en een sigaret, daarna werden het softdrugs en toen die niet meer voor de 'kick' zorgden, ging ik steeds een stapje verder het verwoestende pad van verslaving op. De softdrugs waren al snel niet spannend genoeg meer. En toen ik in contact kwam met 'de grote-mensen-drugs', was voor mij het hek van de dam. Soms waren er tijden dat ik zó veel soorten middelen tegelijk gebruikte, dat het een wonder is dat ik toen niet compleet ben doorgedraaid. Ik leidde een dubbelleven. Ik kon als tiener thuiskomen met een grote glimlach op mijn gezicht, alsof er niets aan de hand was, terwijl ik wist dat ik dingen had gedaan die ik eigenlijk niet had moeten doen.

Ik weet nog goed dat ik me als zeventienjarige moest melden voor de keuring voor de dienstplicht in het leger. Daar wilde ik niets mee te maken hebben; ik walgde van die autoritaire club. De gedachte dat anderen mij gingen zeggen wat ik moest doen of mij naar een oorlog zouden kunnen sturen als ze daar zin in hadden, stond mij helemaal niet aan. Als twee landen oorlog

wilden voeren, moesten de leiders van de desbetreffende landen het maar in de boksring uitvechten. Ik had me voorgenomen nooit het leger in te gaan. Ik zou nog liever – als ik zou worden goedgekeurd – als dienstweigeraar in de cel gaan zitten. Omdat de keuring wettelijk verplicht was, had ik weinig keus dan er gewoon naartoe te gaan. Ik had de intentie mezelf te laten afkeuren. O, wat hoopte ik dat ik niet door de keuring zou komen!

Toen ik daar aankwam, werd ik in een kille zaal gezet. Nadat ik de medische keuring en alle testen had doorlopen, was er nog een gesprek met een overste. Hij zei tegen mij dat hij zag dat ik een tatoeage had en dat als hij mijn vader zou zijn geweest, hij dat nooit zou hebben toegestaan. Ik weet niet waarom hij dat zei; in het leger zouden toch wel meer mensen een tatoeage hebben gehad? Het landde bij mij in ieder geval verkeerd. Het voelde alsof deze man mij nu al de les wilde lezen.

Ik had die tatoeage laten zetten toen ik een jaar of vijftien, zestien was. Na veel aandringen had mijn moeder ingestemd; als hij maar niet zichtbaar was én netjes. Helaas was deze boodschap bij mij niet helemaal aangekomen. Samen met een vriend reisde ik af naar een tatoeageshop op Katendrecht in Rotterdam. Ik zie mezelf nog staan. Op de muren waren allemaal afbeeldingen te zien waaruit je kon kiezen. Ik had nog helemaal niet nagedacht wat ik nu eigenlijk wilde laten tatoeëren. Eén afbeelding trok mijn aandacht: die van Magere Hein met een bebloede zeis. Deze werd het! En 'iets' groter dan ik met mijn moeder had afgesproken. Maar hij stond voor wie ik was; die tatoeage was een stukje van mijn identiteit. Dus waar haalde deze man in zijn groene legerpakje met zijn deftige knoopjes het lef vandaan om mij hierop aan te spreken? Ik ontplofte! Ik reageerde fel en zei: "Ten eerste ben jij mijn vader niet en ten tweede interesseert het mij

helemaal niet wat jij vindt. Ik ga er nog veel meer halen!” Hij was verbaasd dat ik zo fel reageerde.

Nadat alle testen waren gedaan, moest ik even wachten in een koude wachtruimte. Ik werd afgekeurd... Medisch gezien zou ik niet geschikt zijn, omdat ze dachten te kunnen zien dat ik ooit een klaplong had gehad. En daarbij stond mijn houding hem tegen. Maar of ik nu was afgekeurd op medische gronden of vanwege mijn houding, maakte mij niet uit. Ik was afgekeurd en daar ging het mij om. Doel bereikt, missie geslaagd.

Ik voelde altijd een enorme weerstand als mensen vanuit een autoritaire positie tegen mij spraken. Ze konden echt wel goede bedoelingen hebben, maar toch kapte ik zo'n gesprek meestal direct af. Ik bepaalde mijn eigen leven en liet mij door niemand iets zeggen.

Toen ik op mijn achttiende vrijwel direct op mezelf ging wonen, werd het er niet beter op. Ik werkte vaak 's avonds en 's nachts in een bakkerij als broodbakker en het gebeurde vaak dat ik na het werk, met een lichaam dat was volgepompt met oppeppende middelen, nog even naar Duitsland reed om te gaan feesten, waarna ik de volgende ochtend weer op mijn werk verscheen. Mijn levensstijl maakte mij mentaal en fysiek kapot. Ik was oververmoeid en totaal van God los. In mijn vriendenkring ging het om feesten, blowen en bij elkaar hangen. Als ik weer een kick nodig had, had ik er geen enkel probleem mee om midden in de nacht naar Amsterdam te gaan om in de Bijlmer of in het centrum te 'scoren'. Dat waren niet de meest frisse plekken om 's nachts rond te hangen. Ik voelde dat ik de controle over mijn leven begon te verliezen. Op een gegeven moment kwam ik op een punt dat ik het helemaal anders wilde. Ik zag de gevolgen! Het kon zo niet langer.

Op eigen kracht probeerde ik te stoppen met het gebruik van drugs, maar zonder al te veel succes. De afkickverschijnselen waren vreselijk. Nachtenlang deed ik geen oog dicht. Vanuit mijn slaapkamerraam zag ik een vuilcontainer in brand staan door wat vuurwerk dat erin was gegooid. In trance keek ik naar de vlammen en de rook die ervanaf kwamen. Terwijl ik naar die brandende container keek, overdacht ik mijn leven. Het was een puinhoop geworden. Nu al, op zo'n jonge leeftijd. Ik voelde me misselijk. Ik moest naar het toilet, maar dat lukte niet, omdat mijn lichaam simpelweg dienstweigerde. Hoge koorts en koude rillingen hielden mij uit mijn slaap. Ik kan mij die klamme,

**“Ik wil niet langer zo leven! Ik wil een
ander mens worden!”**

zweterige nachten nog sterk voor de geest halen. Zelfs nu nog herinner ik me de geur van mijn pyjamabroek op de hete potkachel. Ik had het zó koud dat ik wanhopig probeerde het huis steeds warmer te krijgen. Sigaret na sigaret stak ik op om maar wat afleiding te hebben. En ik probeerde mezelf te verdoven met goedkope flessen wijn uit een kerstpakket. Ik kan de smerige smaak nog steeds proeven. Er kwam een moment dat de koorts wat minder werd, maar de drang om mezelf te verdoven verdween niet. Ik moest met mezelf leren leven en met mezelf leren omgaan.

Op een gegeven moment ging ik vol wanhoop naar mijn vader,

Op een gegeven moment ging ik vol wanhoop naar mijn vader, zoekend naar hulp en raad. Ik wilde stoppen met de drugs, maar ik wist gewoon niet hoe. Ik had misschien ook naar mijn moeder kunnen gaan, maar ergens verwachtte ik de hulp of het begrip vooral van mijn vader. Ik weet nog goed dat ik in zijn woonkamer zat en doodop was. Ik had al een paar dagen geen hasj meer gerookt, omdat ik zelf ook wel inzag dat het zo niet langer kon doorgaan. Maar hoe moest het dan wel? Ergens verwachtte ik een pasklaar antwoord, een ingrijpen. Maar het enige advies dat hij me gaf, was om radicaal te stoppen omdat ik er slecht uit begon te zien. Ik had ingevallen ogen en wangen en was vreselijk mager. Ik denk dat mijn vader niet wist wat hij met me moest beginnen. We zaten op de bank en af en toe keek ik naar buiten; het was avond en in het schijnsel van de straatlantaarns zag ik de regen. En intussen ging er van alles door me heen; ik was wanhopig en in paniek. Ik was een emotioneel wrak. De enige woorden die ik onder tranen kon uitbrengen, was dat ik van mijn vader hield en dat ik wilde veranderen. Op weg naar huis voelde ik mij leger dan ooit. Ik had gehuild en naar antwoorden gezocht, maar ik bleef leeg. Het bezoek aan mijn vader had niets opgelost.

Toen ik thuiskwam en mezelf zag in de spiegel van een vitrinekast, schrok ik. Wat was er van me geworden? Hoe had ik het zó ver kunnen laten komen? Hoe kon ik op zo'n jonge leeftijd al zó ver zijn afgeleden dat ik zelfs harddrugs gebruikte? Waar was het misgegaan? Ik begon te huilen en schreeuwde het uit: "Ik wil niet langer zo leven! Ik wil een ander mens worden! Ik wil opnieuw geboren worden!" Hoe en of dat kon, daar had ik toen nog geen idee van. Wat ik wél wist, was dat ik het had verprutst. Niets kon dat naar mijn idee nog veranderen.